

„Men De vender jo Sagen ganske paa Hovedet,“ sagde Frøken Ragnhild, skønt hun slet ikke havde hørt efter, hvad han havde sagt.

De blev i dette Øjeblik afbrudte af Doktoren og Frue, der en Tid havde staaet forude paa Vejen og ventet paa dem.

„Nu faar De virkelig ikke Lov til at slippe fra os, Hr. Pastor,“ sagde Doktoren med sit ubestemmelige Smil, der blottede hans store, hvide Tænder. „Nu har vi kun et Par Skridt til vor Dør, og De kan dog ikke naa tidsnok hjem til Teen hos Dem selv.“

Emanuel saa sig overrasket omkring. Uden at vide det var han kommen omtrent helt til Kyndløse, hvis forgylde Kirke-Vejrfløj nu lyste i Halvmørket foran ham næsten som en hel Maane.

„Ja, nu maa De ikke sige nej,“ istemte Fruen med al den Hjærtelighed, hun kunde lægge i sin blide Stemme. „Dersom De tror, at Deres Hustru vil blive ængstelig over Deres Udeblivelse, kan vi jo let sende et ridende Bud.“

Emanuel stod et Øjeblik stærkt tvivlrædig, inden han modtog deres Indbydelse. Egentlig havde han allerhelst sagt nej. Han havde nu i syv Aar udelukkende holdt sig inden for sin egen Vennekreds, hvor han alene følte sig hjemme; og han